

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Considera III. Quid & qualis sit Dei Voluntas quoad Christum Dominum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

tuit, ejusque potestatem hominibus non solum offerendi, sed etiam conficiendi contulit. Misericordiam & Gratiā hominibus, quin etiam jus ad exigendam gratiam ex jure justitiæ fidelitatisque in manus hominum in Sacramentis dedit.

Admirabor & obstupescam vehementissimè hanc divinæ voluntatis in ipsum Deum imperiositatem & auctoritatem, Deique ad illam submissionem. Discam etiam, quod si Deus in seipso tantum curat omni ex parte Voluntatis suæ nutus implere: quāto magis zelabit, ut iidem creaturis impleantur, & quā indignè feret, si non implebuntur. Gaudebo illam tantum in Deum posse, & tam sibi obsequentem Deum habere. Cupiam illam etiam mihi tantum dominari, & me illi tam plenè subjici. Agam immensas gratias, pro me, pro hominibus, pro omnibus creaturis, quod tantorum operum, tam nobis utilium Deo causa fuerit. Petam ab illâ, ut etiam mei dominatum acceptare velit, mihi que imperare. Submittam me illi & in æternum in omnibus secundum omnes circumstantias soli me illi servituum proponam.

CONSIDERA III. *Quid & qualis sit Dei voluntas quoad Christum Dominum?*

115. I. Christus Dominus Deus & Homo Verbum æterni Patris, unigenitusque ejusdem Filius non aliam ob causam in mundum venit, naturamque humanam induit, quā ob solius divinæ Voluntatis placitum. Ubi enim decrevit SS. Trinitas, homines lapsos per Verbum erigere, & redimere, statim Verbum obtulit se ad exequendum hoc decretum, reque ipsâ postea tempore designato, perfecit.

Ex quo perpendam, quantæ authoritatis sit Dei voluntas apud SS. Trinitatis Personas omnes. Quod enim verbum reipsâ fecit, hoc fecisset Pater, hoc & Spiritus Sanctus. si ita decretum in illo arcano Trinitatis concilio fuisset: imò, non minùs fecit Pater dando Filium, quàm Filius dando seipsum, sicut etiam non minùs fecit Spiritus S. descendendo ad Ecclesiam die Pentecostes.

II. Humanitas Christi Domini, seu Christus Dominus ut homo, quia ex Voluntate Dei deputabatur ad maxima munera, ut ad hominum cum Deo reconciliationem, eorum à servitute peccati, & diaboli liberationem, justitiæ divinæ satisfactionem, promulgationem doctrinæ cælestis, & ædificationem Ecclesiæ, iudicium vivorum & mortuorum: ideò ad hæc obeunda, data sunt illi ab eadem Voluntate Dei, donam omnium maxima, tanta quanta nulli creaturæ, tanta quantorum creatura esse capax potuit. Dedit enim illi donum hypostaticæ unionis, & associavit illam naturam humanam naturæ divinæ, in unâ Verbi personâ, fecitque Christum Dei Filium naturalem, dedit illi Personam, & cum personâ dignitatem, sanctitatem, authoritatem Dei, aliaque postmodum infinita, quæ hanc unionem secuta sunt connaturaliter bona omnis generis.

Ex quo colligam, quàm bonum utileque sit, hujus divinæ voluntatis instrumentum fieri, ut quæ tantis auxiliis instrumenta sua instruat & daret, quantis opus habent illa munera, ad quæ illa applicat. Cupiam ergo magna pro Dei, & cum Dei voluntate agere, si volo magna bona & magna auxilia ab ipsâ obtinere.

III. Si

116.

1162

xi

o: usce

1

V

117.

III. Si autem vis habere, ô homo, vivum exemplar tam efficacitatis Voluntatis divinæ quam etiam subjectionis ad illam debitæ, quid hæc Voluntas in Christo egerit, quid illi imperaverit, quomodo autem Christus executus sit, diligenter attende. Voluit ut Persona illa dignissima Verbi incarnaretur, & naturæ humanæ corporalitate uniretur, adeò, ut sicut erat verè Persona Dei ita etiam esset verè persona hominis: omniaque munera & officia personæ humanæ obiret & suppleret. Voluit ut incarnaretur ex muliere non ut sibi conderet naturam, ut Adæ, aut Evæ sed quomodo reliqui infantes concipiuntur. Voluit ut ad id uteretur quidem suâ Omnipotentia (præsertim quod ex Virgine esset concipiendum illud Verbum) atque Sipientia, attamen etiam consensum illius Virginis voluit requiri, & expectari. Voluit Matrem ejus desponsatam esse viro, ut sic videretur non miraculosè, nec ex Virgine natus. Voluit ut in forma parvuli conciperetur, & novem mensibus in ventre materno lateret, illasque angustias & tribulationes & vincula naturæ, quanquam plenè ratione utens, imò & Deum intuitivè cernens tantum tempore pateretur. Voluit eum peregrè hysse, in itinere, in stabulo extra diversorium exclusum, incommodissimè nasci, rudibus pannibus involui, in præsepio reclinari, sicque celo & terra, tanti mundi Conditorem, Angelis, Pastores, Regibus, egregiè scilicet paludatum & instructum infantulum, vagientem, lachrymulas oculos funditandem, reptantem membris tenellis ubera fletu poscentem, auxilii indigentem, & ceterarum, omniaque cæterorum passionum simpliciter

more o
ostenta
tantum
homin
bum,
venit?
cine de
hac imp
decer
vivum
plar; si
ni volo
IV.
minem
tas, qu
tum, r
multar
redimi
ptos n
tère ad
linque
Docto
deinde
num u
se fora
ritu,
& pub
nare q
Angeli
etiam
mirare
modo,
scilicet
Spiritu
mor

more obeuntem ac patientem commonstrari, & ostentari. O vim stupendam divinæ voluntatis! tantum ausa est imperare, tantum expressit à Deo homine; fecitque Deus. O Dei Sapia, Verbum, Fili, sicine te decet? O majestas itane convenit? O creator repertorque hominum, hocine decet? Decet, quia Voluntas jubet. Si enim hæc imperare, decet Dei voluntatem, si, inquam, decet Deum velle, decet & facere. O quàm vivum mihi Voluntatis divinæ exequendæ exemplar; si modo is sim, qui imitari velim. Et quidni volo, tanto Dei hominis pro me exemplo?

IV. Et hæc quidem in infantem Deum, hominem Christum vix natum, potuit Dei voluntas, quo se postea protenderit, etsi, quia fatnotum, nil attinet dicere, quia tamen valde utile, multum attinet cogitare. Circumcidi, offerri, redimi, fugâ neci subtrahi, inter idololatrias Ægyptios nutriri, abscondi, reportari in patriam, latere ad annum 12. hinc Dei templum adire, relinquere, & contristare dulcissimam Parentem; Doctores interrogare, audire in templo; Subdi deinde Matri & Josepho per omnia ad 30. annum usque, nec ullatenus? quis aut quantus esset? se foras prodere: pœnitentium peccatorumque ritu, Joannis baptismo ablui, turbis peccatorum & publicanorum immistum: ire in deserte, jejunare quadragesimam, cum bestiis esse, cum quo Angeli esse indigni, fame confici, tentari; quid? etiam tractari & portari à dæmone. ita est, nec mirare, nec causam quære, dicet enim tibi: *Sine modo, sic enim oportet nos implere omnem justitiam, scilicet, Dei voluntatem; decuit me sic expelli à Spiritu Sancto in desertum, ut tentarer: meus*
cibus.

118.

118

xi

: usque

: I

V

cibus est, ut faciam Voluntatem Patris mei. In non erubescit, sed fatetur etiam se hæc facere jubente & cogente Dei voluntate, quam sibi non facere, nefas sit, & piaculum.

119.

V. Nec opus est recensere, quæ jam secuta sunt: Prædicationis labores, vigiliæ, inedia, æstus, frigora, pluvix, itinera, orationes, lachrymæ: conservatio cum omnis generis hominibus, magnis, infimis, peccatoribus: neque meretrices aut adulteræ abjectæ; etiam se gentibus impendit, tum prædicationes, disputationes, curationes, miracula, insidiæ, fraudes, violentiæ, invidiæ, impetitiones, lapidationes, consilia de interficiendo: tandem & vis illata cum gladiis & fustibus & armis, cum ministris & militibus, & cohortibus. Emptus sanguis venundante discipulo, 30. non amplius, argenteis, & in his omnibus causæ non amplius, quàm illud: *Ut cognoscatur mundus quia diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio, hæc patior.*

120.

VI. Vide verò ultra duras tragædias. Faventem, tædentem, merentem, tristem illum consolationum Oceanum. Vide orantem JESUM ad eò anxie, prostratum in genua, in faciem. Vide nubem, obnuptumvé Solem sanguineos rores guttatim stillantem; an potius vide Ocellum æterni Patris toto corpore cruentas lachrymas fudentem; Vide eundem hostibus obviam. Ah quid agis voluntas magna! jubes obviam ire, quid attinet? veniunt hostes, festinant, fati veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem quid urges? tantisper differre placeat misericordiam Christi. Nihil minus. imò *surgite, eamus,* ait Christus, ita urgebatur. Ecce appropinqua-

vit proditor, quantò ille festinat amplius, tantò ego urgeor magis obviam. Ad Judæ osculum scilicet fuit festinandum. ô! non illa paterna, non amica, non materna sunt; proditoria, hostilia, Judæ sunt. Prò quàm dura voluntatis hujus super Christum imperia! Sed dura in illum, nobis ut mollescerent ut mansuescerent. Et ita revera factum. Sed tamen nos increduli, stulti, & tardi corde ad credendum, externam speciem horremus, suavitatem internam non gustamus. At esto sint etiamnum dura, quid tum? divina sunt: Voluntatis Dei sunt. non sufficit hoc, ut fieri à nobis debeant? leviorané diané diabolica?

Deinde Christus illa executus est propter nos; non exequemur nos eadem Christi causa? Indigna voluntas Dei, quæ fiat? Indignus Christus qui exemplo sit? quam vereor, ne indignus ego, & illam facere, & hunc sequi. Quidquid est. Christus illa omnia executus est. Bibit calicem, bibit avide, avare superante etiam siti, cum facibus ad fundum etiam, dicens, & clamans, cælos terramque testans, *Sitio*: quasi diceret: meus hætenus cibus fuit Voluntas Dei Patris; jam sum satur hoc cibo, at potum cibus poscit, non est quod bibam, *Sitio*: præstet etiam Voluntas eadem mihi potum, en *Sitio*: Si iterum ab exordio usque ad hunc ipsum crucis & mortis epilogum decurrendum est, placet ire, modo sitim hanc extinguam. O ardorem! ô amorem! ô sitim! divinæ voluntatis, dignam Christo, dignam Dei filio. Mi Jesu illam tuo dono fac sentiam, fac patiar, fac illâ crucier. Sitiam siti tuâ voluntatem Dei.

112
xi
113
: I
V

121.

VII. Quæ tandem sequuntur, horret animus vincula, cædem, pugnos, raptationem, verbera, vulnera, livores, sputa, judicia, examina, alapa, falsos testes, blasphemias, accusationes, calumnias, ludibria, cum homicidis compositiones, infraque hos dejectiones, tribunalia, flagella, virgas, spinas, arundinem, purpuram, genuflexiones, feilita pocula, crucem, clavos, lanceam, necem, sepulturam: Matris præsentiam & aspectum.

122.

VIII. Sunt & illa præterea divinæ voluntatis in Christum imperia, videlicet. Triginta trium annorum spatio totum Redemptionis nostræ negotium peragere, quod uno fieri poterat momento: Ecclesiam fundare super homines. Eandem ubique gentium propagare, per rudes, vilesque ac paucos rusticulos: Doctrinam dare & spargere, omni humanæ sapientiæ oppositam, omnium studiis contrariam, communi depravata naturæ repugnantem: augere Ecclesiam motibus, cladibus, detrimentis: non in doctis humanæ Sapientiæ persuasibilibusque verbis, sed per stultitiam prædicationis salvos facere credentes: in adeò paucis, in adeò vilibus externâ specie Sacramentis merita sua deponere, eorum usum, & administrationem plusquam vulgarem facere: Ecclesiam obscuritate fidei, dilatione spei, inivisibilitate gratiæ, incertitudine salutis sustentare: tyrannide principum vexare, hæresibus purgare, cladibus probare, funeribus augere, & sic usque ad consummationem sæculi perseverare. Denique tantorum laborum, sudorum, dolorum, tanti Sanguinis, paucorum tantum hominum (eorum qui sine passionis fructu pereunt)

comparatione) salutem, mercedem, & præmium recipere.

Quis non obstupescat, voluntatem Dei hæc imperantem, Christum hæc exequentem intuens? O sane magnum, aliquid hæc Voluntas est, quæ tantum potest, quæ tanti apud Christum est, cui se tantum Homo-Deus submittit: Submittit autem ad exemplum meum vel maximè, ut ex ipso discam, Voluntatem Dei nosse, amare, æstimare, exequi, inhærere illi, vivere illi, illi eviscerari, illi pati, illi perire, illi immori. O Jesu Magister mi, fac me prout melius nosti, mancipium, jumentum sanctissimæ hujus Dei voluntatis. Tibi verò ô Adoranda Dei voluntas gratulor talem servum, qualis erat Christus, sed in simul rogo, ut quæ tantum in Christum potuisti, & fecisti, possis & in me, facias & in me. Siquidem non minus ego, & sum, & esse teneor, & esse pro meâ pusillitate cupio subditus subiectus, mancipatus, divinissimæ, suavissimæque tuæ potestati, ac dominationi, quàm fuit Christus. Quidni igitur me captivas voluntas sancta? nunquid aliud vis à me, quàm ut servus tuus fieri velim? En volo: facito. O quàm felix ero tibi serviens!

123.

CONSIDERA IV. Quid sit, & qualis Voluntas Dei quoad nos?

I. Dei voluntas est nobis principium essendi. Essentiam enim & naturam, quam habet quæque creatura, habet ex Dei voluntate. Quod vel ex eo patet: Quia idè creaturæ non sunt, nec existunt in rerum naturâ, quia à Deo conditæ non sunt, non sunt autem conditæ, quia condi illas

124.

V.P. Druz. Op. II.

H

volun.

112
xi
: usca
: I
V